

3- Birinci kâr: Fâni mal, beka bulur.

İşte o satışta, beş derece kâr içinde kâr var.

Birinci kâr: Fâni mal, beka bulur. Çünkü Kayyum-u Bâki olan Zat-ı Zülcelal'e verilen ve onun yolunda sarf edilen şu ömr-ü zâil, bâkiye inkılab eder, bâki meyveler verir. O vakit ömür dakikaları, âdeta tohumlar, çekirdekler hükmünde zahiren fena bulur, çürür. Fakat âlem-i bekada, saadet çiçekleri açarlar ve sümbüllenirler. Ve âlem-i berzahta ziyadar, munis birer manzara olurlar.

Birinci kâr: Fânî mal, **bekâ bulur.** Çünkü Kayyûm-u Bâkî olan Zât'a verilen ve O'nun yolunda sarf edilen şu zâil ömür, yokluğa dökülmez; **ebediyete yazılır.** İnsan zanneder ki verdiği her şey azalır, harcadığı her dakika tükenir. Hâlbuki Allah'a satılan ömür, kaybolmaz; **yer değiştirir.**

Bir çiftçi düşün... En kıymetli buğdayını toprağa atıyor. Zahiren bakınca buğday çürüdü, kayboldu dersin. Oysa o çürüme, yok oluş değil; başkalaşmadır. Aylar sonra başak olur, bire on verir. İşte ömrün de böyledir. Allah'a satılmayan ömür, avuçta kuruyan buğday gibidir; satılan ömür ise toprağa atılan çekirdek olur.

Bir mum düşün... Yanıyor ve eriyor. Dışarıdan bakana göre kayıp... Ama o yanışla etrafını aydınlatıyor, karanlığı dağıtıyor. Sonunda bitiyor; fakat bıraktığı ışık hatırlanıyor. İşte Allah yolunda sarf edilen ömür de böyledir: Zahiren erir, hakikatte **nura dönüşür.**

Ömrün dakikaları, satılmazsa bir takvim yaprağı gibi kopar ve çöpe düşer. Satılırsa her dakika, **bir cennet fidanının tohumu** olur. Dünyada "geçti" dediğin anlar, âlem-i bekada çiçek açar. Sabırla geçirilen bir hastalık, gözyaşıyla yapılan bir dua, gizlice verilen bir sadaka... Burada küçücük görünen o anlar, orada **ebedî saadet meyveleri** verir.

Âlem-i berzahta ise karanlık bir bekleyiş olmaz. Allah'a satılmış bir ömür, kabri soğuk bir çukur olmaktan çıkarır; **ışıklı bir bahçeye** çevirir. İnsan, kabirde geriye dönüp baktığında şunu anlar: "Meğer dünya, ebediyet için bir ekim tarlasıymış."

İşte birinci kâr budur: Zaten elinden alınacak olan bir ömrü, **sonsuz bir hayata çevirmek.** Bundan daha büyük bir ticaret, bundan daha sarsıcı bir kazanç olabilir mi?

Bu makamda Őu Hadis-i Őerifi zikretmek istiyoruz.

عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّهُمْ ذَبَحُوا شَاةً، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «مَا بَقِيَ مِنْهَا؟» قَالَتْ: مَا بَقِيَ مِنْهَا إِلَّا كَتِفُهَا. قَالَ: «بَقِيَ كُلُّهَا غَيْرَ كَتِفِهَا».

ÂiŐe (radiyallâhu anhâ)'dan rivayete göre: Peygamber hanımları bir koyun kesmişlerdi. Rasûlullah (s.a.v.): **“Koyundan ne kadarı kaldı?”** diye sordu.

ÂiŐe (radiyallâhu anhâ) dedi ki: **“Sadece kürek kemiği kaldı, geri kalanını dağıttık.”**

Bunun üzerine Rasûlullah (s.a.v.) buyurdu ki: **“Kürek kemiği dışında hepsi bize sevap olarak kaldı.”** (Tirmizî, Sıfatü'l-Kıyâme, 35)

Niçin? Çünkü dağıtılan, Allah yolunda verilen Şey **gitmedi**; sadece **yer deĐiŐtirdi**. Dünya sofrasından alındı, **ahiret hazinesine kondu**. Elden çıkan, aslında elde tutuldu. Kaybolan, hakikatte **ebediyete yazıldı**. Kürek kemiği ise evde kaldı ama fânî kaldı; bitecek, tükenecek, belki de çöpe gidecekti.

İŞte bu hadis, Altıncı Söz'deki birinci karın canlı tefsiridir: Satılan Şey zayi olmaz; satılmayan zaten elden çıkar. Ömrün dakikaları, Allah'a satıldığında çekirdek olur; dünyada çürür gibi görünür ama ahirette çiçek açar. Hadisteki et de böyledir. Dağıtılan et, zahirde yok oldu; ama hakikatte sevaba inkılap etti. Evde kalan ise zahirde duruyor gibi görünse de hakikatte yokluğa mahkûmdur.

Evde kalan değil, Allah'a verilen kalır. Tutulan değil, bırakılan bâkîdir. Saklanan değil, satılan kurtulur.

İŞte bu hadis, nefse tokat gibi Şunu söyler: “Benim” dediğin elinden gidecek; “Senin olsun” dediğin **sana ebedî kalacak**. Bu hadisin ruhu, birinci karda özetlenmiŐtir.

Medine'ye **Hz. Osman (r.a.)**'ın büyük ticaret kervanı geldiğinde tüccarlar malları satın almak istediler. Fiyatlar arttı, teklifler çoğaldı. Hz. Osman ise her teklife aynı cümleyle karşılık verdi: **“Daha fazla veren var.”**

Bunun üzerine bazıları, “Osman pazarı kızıŐtırıyor” diyerek Őikâyet etti. Mesele halifeye intikal edince Hz. Osman çağrıldı. O da meseleyi açıkça ifade etti: **“Evet, daha fazla veren**

Allah'tır. O bire yedi yüz verir.” Sonra hiç tereddüt etmeden kervanın **tamamını Beytû'l-Mâl'e bıraktı.**

Bu hadise, Hz. Osman'ın ticareti pazarda değil, **ahiret terazisinde** yaptığını; malını insanlara değil, **Allah'a sattığını** gösterir.

Ey nefsim

Zaten elinden alınacak olan ömrü niye sıkı sıkı tutuyorsun? Dakikaların avucunda eriyip giderken, onları “benim” diye saklaman seni kurtarmıyor. Kayyûm-u Bâkî'ye verilen bir ömür kaybolmaz; **ebediyete çevrilir.** Burada fena bulur sandığın her dakika, orada **saadet çiçeği** olur.

Sen tutarak kurtulacağını sanıyorsun; hâlbuki **vererek kurtulursun.** Toprağa atılan tohum çürür gibi görünür ama başak olur; Allah'a satılan ömür de öyledir. Tutma, sat! Çünkü kaybettiğin değil; **bâkîye çevirdiğin** senindir.